

*És múltak az évek... Egy őszi napon
szerelmes lettem... habfehér teste
ma is agyamban ragyog, s ha kirakom
emlékét, éget, mint akkor este.
Tenyerem csöpp melle halmát még érzi,
bár az örömiink gyorsan elköszönt.
Ma is látom tűnő álmomban,* régi
ablakokban s a régi küszöbön.*

*Ócska-zsávoly gúnyát hányt a sors rám is...
Egy őszi rózsás, fülledt délután
indult a század, s azt hittem, hogy Párizs,
London, Moszkva tőlünk reszket csupán.
Számban már régen nem volt egy jó falat.
Nem fogam hullt ki. Hajam deres lett.
Domború keblemből nóta nem fakadt,
s régi kedvem is későn keresett.
Éreztem, hogy oszlik bennem a közöny,
és riadót ver a bizonyosság,
láttam, hogy nincs itt szánalom vagy öröm,
csak az emberi jogot tapossák.
Ez a csata — tudtam — nem az én csatám.
Fakult szememben ritkán volt lélek,
és egy januári pesti éjtszakán,
sírva öleltem az „ellenséget”.
Nem tudom a nevét... Széles arca volt.
A szeme égett, mint csillogó agát.
Arca mosolygott, lelke is; lehajolt
s megsimogatta egy kislány haját.*

*Mint fényben az árnyék, lünnék az évek.
Egy emberöltőn lassan túl vagyok.
Szabad hazában, szabadon mesélek.
Munkások órnak, nem apostolok...*

LERMONTOV

A vitorla

*A messzeségben egy vitorla
Lebeg a tenger kék ködén.
A messzeségbe mi sodorta?
Mért jár a távol tág vizén?*

*Lent játszanak a kék hullámok,
Az úrboe jobbra-balra dül.
Ó, nem keres ő boldogságot,
S nem is előle menekül.*

*Amíg a tengert festi égi
Kék, s míg aranyap fénye rajl,
Ő várja, melyben rejtve véli
A szív nyugalmát: a vihart!*

Farkas László fordítása